

กระทรวงเกษตรและทรัพยากรน้ำของออสเตรเลียขอรับข้อคิดเห็น ในการทบทวนกฎระเบียบการควบคุมอาหารนำเข้า

กระทรวงเกษตรและทรัพยากรน้ำของออสเตรเลีย หรือ DAWR (Department of Agriculture and Water Resources) ได้เผยแพร่ประกาศเลขที่ IFN 24-16 ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ ขอรับข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการทบทวนกฎระเบียบการควบคุมอาหารนำเข้า (IFN 24-16 Review of the Imported Food Control Regulations – Request for comment)

โดยที่ ภายใต้กฎหมายด้านกฎระเบียบ (Legislation Act 2003) กำหนดว่า กฎระเบียบ (Regulations) ที่กำหนดขึ้นก่อนปี ๒๕๓๘ จะถูกยกเลิกโดยอัตโนมัติในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เว้นแต่จะมีการกำหนดกฎระเบียบใหม่ขึ้นทดแทนก่อนที่กฎระเบียบเดิมจะหมดอายุลง เพื่อให้สามารถดำเนินการตามกฎหมายได้อย่างต่อเนื่อง จึงเป็นเหตุผลของการขอรับข้อคิดเห็นในครั้งนี้

องค์ประกอบสำคัญสำหรับการทบทวนกฎระเบียบในครั้งนี้ คือการขอรับข้อคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้อง โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ และ **จะปิดรับข้อคิดเห็นในเวลา ๑๗.๐๐ น ของวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐** การขอรับข้อคิดเห็นครั้งนี้เป็นโอกาสที่ผู้สนใจสามารถส่งข้อคิดเห็น ซึ่งจะใช้เป็นส่วนหนึ่งของการทบทวนก่อนที่จะมีการจัดทำกฎระเบียบฉบับใหม่ หากข้อเสนอแนะในขั้นตอนการทบทวนนี้ เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงนโยบายปัจจุบัน จำเป็นต้องผ่านการพิจารณาและยอมรับโดยภาครัฐของออสเตรเลียด้วย

กระทรวงเกษตรและทรัพยากรน้ำดำเนินการทบทวนเพื่อประเมินว่า กฎระเบียบฉบับปัจจุบัน เป็นไปตามความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและภาครัฐทั้งในปัจจุบันและอนาคตหรือไม่ ทั้งนี้ จะเป็นการทบทวนเพื่อการแก้ไขระดับย่อย (Minor amendments) ต่อนโยบายที่ดำเนินการอยู่เท่านั้น รวมถึงพิจารณาว่ากฎระเบียบมีความชัดเจน โปร่งใส และเข้าใจง่ายหรือไม่ สิ่งที่ไม่รวมในการทบทวนครั้งนี้ เนื่องจากมีการพิจารณาแล้วในโอกาสอื่น ได้แก่ ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายภายใต้กฎระเบียบนี้ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปอาหารนำเข้า (Imported food reform) ที่กำลังดำเนินการอยู่ สามารถศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิรูปอาหารนำเข้าได้จากเว็บไซต์ Imported Food Reform: <http://www.agriculture.gov.au/import/goods/food/imported-food-control-regulations>

การเสนอข้อคิดเห็นจะช่วยให้กระทรวงเกษตรและทรัพยากรน้ำสามารถประเมินได้ว่า จำเป็นต้องแก้ไขข้อเสนอที่หน่วยงานจัดทำขึ้นหรือไม่ เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เกี่ยวข้อง ในขณะที่เดียวกันยังสามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าหรือ Imported Food Control Act 1992 ได้ กระทรวงเกษตรและทรัพยากรน้ำจะพิจารณาข้อมูลเอกสารที่มีการส่งเข้ามา ทั้งนี้ ไม่มีการกำหนดแบบฟอร์มสำหรับข้อคิดเห็น แต่อย่างน้อยขอให้แจ้งข้อมูลดังต่อไปนี้

- หัวข้อเอกสารที่ให้ข้อคิดเห็น
- ชื่อและตำแหน่งของผู้ให้ข้อคิดเห็น
- ชื่อหน่วยงาน หากส่งข้อคิดเห็นในนามหน่วยงาน
- ข้อมูลเพื่อการติดต่อ

เอกสารที่ส่งมาควรมีความชัดเจน เนื่องจากอาจมีการทำสำเนาซ้ำเพื่อช่วยในการประเมิน เมื่อให้ข้อคิดเห็นควรอ้างอิงด้วยว่ามาจากส่วนใดของเอกสารข้อเสนอ

โปรดระบุหากไม่ประสงค์ให้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลหรือเปิดเผยต่อบุคคลที่ ๓ เนื่องจาก
หลังปิดรับข้อคิดเห็น กระทรวงเกษตรและทรัพยากรน้ำจะเผยแพร่ข้อคิดเห็นที่ได้รับทั้งหมดในเว็บไซต์ของ
หน่วยงาน โดยจะไม่เผยแพร่ข้อมูลที่เป็นความลับ ทั้งนี้ ขอให้แจ้งเหตุผลว่าเหตุใดจึงไม่ประสงค์ให้เปิดเผย
ข้อมูลนั้น เช่น เป็นความลับทางการค้า หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ชื่อ ที่อยู่ และข้อมูลเพื่อการติดต่อ
ผู้สนใจสามารถส่งข้อคิดเห็นได้ทางช่องทางต่อไปนี้

- อีเมลล์ foodimp@agriculture.gov.au (ไม่จำเป็นต้องส่ง Hard copy)
- ทางจดหมายได้ที่

Proposal for changes to imported food control regulations
Import Food Section
Department of Agriculture and Water Resources
GPO BOX 858 CANBERRA ACT 2601

กระทรวงเกษตรและทรัพยากรน้ำมีกำหนดการพิจารณาทบทวนกฎระเบียบการควบคุม
อาหารนำเข้าดังต่อไปนี้

จนถึงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐	จัดทำประชาพิจารณ์ข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงนโยบายของกฎระเบียบ
พฤษภาคม ๒๕๖๐	เริ่มจัดทำร่างกฎระเบียบ
สิงหาคม ๒๕๖๐	จัดทำประชาพิจารณ์สำหรับกฎระเบียบที่จัดทำขึ้นใหม่
ธันวาคม ๒๕๖๐	เสร็จสิ้นการจัดทำกฎระเบียบฉบับใหม่

ข้อเสนอในการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบการควบคุมอาหารนำเข้า (Proposals for Changes to Imported Food Control Regulations)

กระทรวงเกษตรและทรัพยากรน้ำหรือ DAWR (Department of Agriculture and Water Resources) พิจารณาแล้วเห็นว่า กฎระเบียบการควบคุมอาหารนำเข้ายังมีความจำเป็น แต่สามารถปรับปรุงได้โดยการแก้ไขย่อยหลายแห่งในนโยบายสำหรับการจัดการแผนการตรวจสอบอาหารนำเข้าหรือ Import Food Inspection Scheme (IFIS) โดยที่ในข้อเสนอในเอกสารนี้ จะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อนโยบายปัจจุบัน ดังนี้

- เพิ่มความยืดหยุ่นสำหรับภาคอุตสาหกรรมในการปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับการนำเข้าอาหารกลุ่มเสี่ยง
- แก้ไขนโยบายสำหรับน้ำหนักและปริมาตรในการนำเข้าอาหารเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล (Private consumption) โดยเฉพาะอาหารกลุ่มเสี่ยงและพืชและเห็ดรา (Fungi) ต้องห้าม เพื่อมิให้มีการนำไปจำหน่าย และเพื่อจัดการความเสี่ยงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค
- แก้ไขกฎระเบียบเพื่อให้อัตราการตรวจสอบสินค้ากลุ่มเสี่ยงสอดคล้องกับมาตรฐานปัจจุบันของออสเตรเลียและมาตรฐานสากล
- เพิ่มความยืดหยุ่นในการใช้อัตราสุ่มตรวจสินค้าร้อยละ ๕ สำหรับอาหารกลุ่มเฝ้าระวัง
- ยกเลิกกฎระเบียบบางอย่างในแผนการตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS ที่ไม่เคยมีการนำมาใช้

ข้อเสนอนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทบทวนกฎระเบียบของ DAWR หากได้รับการสนับสนุนจะนำไปสู่การจัดทำกฎระเบียบขึ้นใหม่ (Remake) ในปี ๒๕๖๐ โดยการรวมข้อเสนอเหล่านี้เข้าไว้ด้วย

การรับรองภายใต้กฎระเบียบนี้ (Certification in the Regulations)

DAWR จะเสนอนโยบายใหม่ที่อนุญาตให้มีการยอมรับใบรับรองประกันคุณภาพ (Quality Assurance Certificate) เป็นอีกทางเลือกหนึ่ง นอกเหนือไปจากข้อบังคับกรณีต้องมีใบรับรองสุขอนามัยจากภาครัฐของประเทศผู้ผลิตกำกับสำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยงบางชนิด ภายใต้กฎหมายนี้ ใบรับรองประกันคุณภาพเป็นอีกทางเลือกหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าอาหารนั้นปลอดภัย นโยบายใหม่จะมีความยืดหยุ่นต่อภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากผู้ประกอบการสามารถเลือกใช้ใบรับรองชนิดใดก็ได้ในการแสดงให้เห็นว่าอาหารของตนมีความปลอดภัย DAWR จะแก้ไขกฎระเบียบข้อที่ ๒๖, ๒๗ ๓๑, และ ๓๒ เพื่อให้รายละเอียดว่าจะจัดการและตรวจสอบอาหารนำเข้าที่มีใบรับรองกำกับอย่างไร

พืชและเห็ดราต้องห้ามภายใต้กฎระเบียบนี้ (Prohibited plants and fungi in the Regulations)

ในมาตรา ๗ ของกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าหรือ Imported Food Control Act 1992 ไม่บังคับใช้กับอาหารเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล ในขณะที่มาตราย่อยที่ ๗ (๒) กำหนดว่า อาหารนำเข้าที่มีปริมาณน้อยกว่า ๑๐ ลิตรหรือน้ำหนักน้อยกว่า ๑๐ กิโลกรัมจัดเป็นอาหารเพื่อบริโภคส่วนบุคคล เว้นแต่ว่ากฎระเบียบจะกำหนดปริมาณหรือน้ำหนักที่น้อยกว่านั้น กฎระเบียบฉบับปัจจุบันมีการกำหนดปริมาณและน้ำหนักที่น้อยกว่านั้นเฉพาะอาหารเหลวเข้มข้นหรืออาหารแห้งและเครื่องเทศ

DAWR เสนอนโยบายใหม่ ซึ่งจะทำให้พืชและเห็ดราต้องห้ามไม่ว่าจะมีปริมาณเท่าใดจะต้องอยู่ภายในกฎหมาย เนื่องจากมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค ทั้งนี้ ไม่ใช่เป็นการป้องกันมิให้ผู้นำเข้าร้องเรียนต่อ DAWR ว่าอาหารนั้นเป็นการนำเข้าเพื่อบริโภคส่วนบุคคลจึงต้องได้รับการ

ยกเว้น นโยบายนี้เสนอขึ้นเพื่อสนับสนุนกฎหมายอาหารของรัฐบาลระดับรัฐ (State) และเขต (Territory) และ
ไม่อนุญาตให้มีการยกเว้นโดยอัตโนมัติเมื่อมีการตรวจสอบอาหารนำเข้าที่ด่าน

อาหารกลุ่มเสี่ยงภายใต้กฎระเบียบ (Risk classified food in the Regulations)

อาหารกลุ่มเสี่ยง หมายถึงอาหารที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงปานกลางหรือสูงต่อสุขภาพอนามัย
ผู้บริโภค นโยบายนี้จะลดปริมาณอาหารนำเข้าที่เข้าชายเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลลดลงจาก ๑๐ กิโลกรัมให้เหลือ
เพียง ๑ กิโลกรัม การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการนำเข้าชี้ให้เห็นว่า การนำเข้าอาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีมูลค่าสูง
ปริมาณน้อย เกิดขึ้นมาจากวัตถุประสงค์ด้านการค้า ปริมาณที่ครั้งหนึ่งเคยพิจารณาว่าเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล
ปัจจุบันกลายเป็นการนำมาใช้เพื่อการค้า นโยบายนี้ยังคงอนุโลมให้มีการยกเว้นการตรวจสอบได้
หากผู้นำเข้าแจ้งว่าอาหารนั้นสำหรับการบริโภคส่วนบุคคล แต่จะไม่ยกเว้นโดยอัตโนมัติสำหรับอาหารที่มี
น้ำหนักน้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐ กิโลกรัม

การเสนอขอแก้ไขนี้จะส่งผลให้มีปริมาณอาหารที่ต้องตรวจสอบมากขึ้น มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น
สำหรับธุรกิจอาหารบางประเภทที่มีการนำเข้าสินค้าปริมาณน้อยๆ อย่างไรก็ตาม เฉพาะอาหารที่นำเข้าเพื่อ
การค้าเท่านั้นที่จะต้องถูกตรวจสอบ ผู้นำเข้าสามารถแสดงหลักฐานได้ว่าอาหารนั้นนำเข้าเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล
ซึ่งจะส่งผลให้มีการบังคับใช้กฎระเบียบได้อย่างเหมาะสมสำหรับอาหารนำเข้า และบรรลุผลลัพธ์ของ
การบังคับใช้กฎหมายเพื่อจัดการความเสี่ยงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค

การตรวจสอบและวิเคราะห์อาหารภายใต้กฎระเบียบ (Inspection and analysis of foods in the Regulations)

DAWR ระบุประเด็นต่างๆ ในกฎระเบียบฉบับปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับอัตราการตรวจสอบ
ซึ่งเกี่ยวข้องกับกฎระเบียบข้อ ๑๔ ถึง ๑๗ และ ๒๑ รวมถึงการวิเคราะห์ในกฎระเบียบข้อ ๒๙ ข้อเสนอนี้จะ
แก้ไขกฎระเบียบในแง่มุมต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ข้อบังคับบางข้อไม่เคยมีการนำมาบังคับใช้ และจากการทบทวนพบว่าไม่มีความจำเป็น
- ข้อบังคับอื่นๆ ไม่มีการระบุว่าต้องวิเคราะห์อันตรายชนิดใดบ้างสำหรับอัตราการตรวจสอบขั้นต่ำ
สำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยง
- ข้อบังคับเกี่ยวกับแนวทางการลดอัตราการตรวจสอบสำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยงไม่สอดคล้องกับ
มาตรฐานของออสเตรเลียฉบับปัจจุบันหรือ Australian Standards 1199-1988 (วิธีการสุ่มตัวอย่าง
และตารางสำหรับหัวข้อการตรวจสอบแยกตามคุณลักษณะ) และมาตรฐานสากลอื่นๆ
- DAWR ยังระบุถึงความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการให้มีความโปร่งใสมากยิ่งขึ้น ในการกำหนดรายการ
วิเคราะห์สำหรับอาหารกลุ่มเฝ้าระวัง

การจัดการการตรวจสอบอาหารกลุ่มเฝ้าระวัง (Administration of the inspection of surveillance food in the Regulations)

นโยบายนี้จะส่งผลให้ความยืดหยุ่นมากขึ้นสำหรับการกำหนดอัตราการตรวจสอบร้อยละ ๕
ในอาหารกลุ่มเฝ้าระวัง โดยจะทำให้ DAWR สามารถเน้นการตรวจสอบสินค้าของผู้นำเข้ารายใหม่หรือผู้นำเข้า
รายย่อย หรือสามารถกำหนดการตรวจสอบแบบเฉพาะเจาะจงระยะสั้นได้ เพื่อเปิดช่องว่างข้อมูลที่ไม่มีสมบูรณ์
หรือสอดคล้องกับความกังวลของชุมชน DAWR จะสามารถลดการตรวจสอบอาหารนำเข้ากลุ่มเฝ้าระวังในส่วนที่
จะนำมาใช้ในการแปรรูปในออสเตรเลียลง โดยจะเผยแพร่ข้อมูลเหล่านี้ในเว็บไซต์ของหน่วยงานต่อไป

ทั้งนี้ จะสามารถแก้ไขปัญหาในอาหารกลุ่มเฝ้าระวัง ซึ่งอาจต้องใช้เวลายาวนานกว่าจะสามารถสุ่มตัวอย่างสินค้าชนิดหนึ่งๆ ได้จากผู้นำเข้าได้ตามอัตราร้อยละ ๕ นั้นหมายถึงอาจตรวจไม่พบอาหารที่ไม่ได้มาตรฐานเป็นเวลาหลายเดือนหลังการนำเข้า หรือหลังจากนำเข้ามาแล้วหลายรุ่น ทำให้มีแนวโน้มที่จะอนุญาตนำเข้าอาหารที่ไม่ได้มาตรฐานเข้าสู่ท้องตลาด และยังเป็น การสร้างความสับสนให้แก่ผู้นำเข้า ซึ่งเพิ่งมาพบภายหลังว่า ตนนำเข้าอาหารไม่ได้มาตรฐานต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายเดือน

สาระสำคัญ (Context)

DAWR เป็นหนึ่งในหลายหน่วยงานที่มีการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับอาหารในออสเตรเลีย โดยใช้วิธีแบ่งการบริหารจัดการข้อกำหนดสำหรับอาหารนำเข้าออกเป็น ๒ ส่วน อาหารที่นำเข้ามายังออสเตรเลียต้องเป็นไปตามข้อกำหนดด้านความปลอดภัยทางชีวภาพ (Biosecurity) ภายใต้กฎหมายความปลอดภัยทางชีวภาพหรือ Biosecurity Act 2015 และต้องเป็นไปตามกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าหรือ Imported Food Control Act 1992 ด้านความปลอดภัยอาหารและเป็นไปตามมาตรฐานอาหารของออสเตรเลีย

ในการตรวจติดตามการปฏิบัติตามข้อกำหนดของผู้นำเข้า เพื่อให้การนำเข้าอาหารเป็นไปตามมาตรฐานของออสเตรเลีย DAWR ดำเนินการตรวจสอบสินค้านำเข้าตามความเสี่ยง ซึ่งกำหนดไว้ในแผนการตรวจสอบอาหารนำเข้าหรือ Imported Food Inspection Scheme (IFIS)

หน่วยงานมาตรฐานอาหารออสเตรเลียและนิวซีแลนด์หรือ FSANZ (Food Standards Australia New Zealand) เป็นองค์กรอิสระภายใต้กระทรวงสาธารณสุข ทำหน้าที่จัดทำและรวบรวมมาตรฐานอาหารของออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ มาตรฐานประกอบด้วยข้อกำหนดต่างๆ ซึ่งรวมถึงสารปนเปื้อน (เช่น เชื้อจุลินทรีย์ และสารเคมี) วัตถุเจือปนอาหาร การปิดฉลาก และอาหารที่มีการดัดแปลงพันธุกรรมหรือ Genetically modified food รวมถึงมาตรฐานการผลิตและการแปรรูป

FSANZ เป็นหน่วยงานที่ให้คำแนะนำแก่ DAWR ว่า อาหารชนิดใดก่อให้เกิดความเสี่ยงระดับปานกลางถึงสูงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค DAWR จะจัดอาหารเหล่านี้ให้อยู่ในอาหารกลุ่มเสี่ยงภายใต้แผนการตรวจสอบ และจัดให้อาหารอื่นอยู่ในกลุ่มอาหารเฝ้าระวัง

ในการระบุว่าอาหารชนิดใดอยู่ในความสนใจ และควรมีอัตราการตรวจสอบเป็นเท่าใด (ต้องตรวจสอบทุกรุ่นหรือเพียงร้อยละ ๕) DAWR จะใช้การทำงานของระบบบิอิลีกทรอนิกส์ของกระทรวงตรวจคนเข้าเมืองและปกป้องชายแดนหรือ Department of Immigration and Border Protection Integrated Cargo System (ICS)

เมื่อมีการนำเข้าอาหาร ระบบของ DAWR จะกำหนดรายการทดสอบที่เกี่ยวข้องและอัตราการสุ่มตรวจตามความเสี่ยงของอาหาร และสำหรับอาหารบางประเภท จะพิจารณาประวัติการนำเข้าในอดีตของผู้ผลิตอาหารประกอบด้วย

เมื่อตรวจพบว่าอาหารนำเข้าไม่ผ่านมาตรฐาน จะต้องมีการดำเนินการขั้นต่อไป เช่น เปลี่ยนสภาพอาหารให้เป็นไปตามมาตรฐาน ทำลาย หรือส่งกลับไปยังประเทศต้นทาง นอกจากนี้ การนำเข้าสินค้าประเภทเดียวกันในรุ่นต่อๆ มาจะต้องได้รับการตรวจสอบทุกรุ่น จนกว่าจะมีประวัติว่าเป็นไปตามมาตรฐาน

นอกเหนือจากการทดสอบอาหารนำเข้าโดย DAWR แล้ว รัฐบาลระดับรัฐและเขตและรัฐบาลท้องถิ่นมีหน้าที่รับผิดชอบให้อาหารที่วางจำหน่ายทุกชนิด รวมทั้งอาหารนำเข้าเป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรฐานอาหาร

เหตุใดจึงจำเป็นต้องมีกฎระเบียบ (Why Regulations are needed)

กฎระเบียบ เป็นการมอบหมายอำนาจตามกฎหมาย ซึ่งมีอำนาจบังคับใช้ตามกฎหมาย และมีการกำหนดข้อบังคับสำหรับการจัดการแผนการตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS โดย DAWR

กฎหมายควบคุมอาหารนำเข้ากำหนดกรอบแนวทางการดำเนินงานกว้างๆ เพื่อให้อาหารที่นำเข้ามายังออสเตรเลียเป็นไปตามมาตรฐานอาหารและปลอดภัยต่อการบริโภค

กฎระเบียบที่จัดทำขึ้นภายใต้กฎหมายนี้ระบุรายละเอียดข้อกำหนดปลีกย่อยเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ เช่น อัตราการตรวจสอบสำหรับอาหารชนิดต่างๆ ภายใต้แผนการตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS

เหตุใดจึงต้องมีการจัดทำกฎระเบียบขึ้นใหม่ (Why the Regulations need to be remade)

กฎระเบียบนี้ร่างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีการแก้ไขหลายครั้ง รูปแบบเอกสารไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันและมีความซับซ้อน ด้วยเหตุนี้เมื่อมีการจัดทำขึ้นมาใหม่ จะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและทำให้เข้าใจได้ง่าย กระบวนการนี้จะไม่เปลี่ยนแปลงนโยบายหลักเกี่ยวกับการจัดการแผนการตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS

ในกระบวนการทบทวนกฎระเบียบนี้ DAWR ระบุในหลายประเด็นที่อาจแก้ไขเล็กน้อยเพื่อปรับปรุงผลลัพธ์ให้ดีขึ้น เป็นการนำมาซึ่งข้อเสนอทั้งหลายในเอกสารนี้

ไม่มีการพิจารณาเรื่องค่าธรรมเนียม (Cost recovery not in scope)

ในการทบทวนกิจกรรมครั้งนี้จะไม่ครอบคลุมค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายต่างๆ ภายใต้กฎระเบียบ เนื่องจากมีการพิจารณาทบทวนมาแล้วเมื่อปี ๒๕๕๘ โดยมีการขึ้นค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายตั้งแต่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ เป็นต้นมา

ไม่ครอบคลุมการปฏิรูปด้านอาหารนำเข้า (Imported food reforms not in scope)

การทบทวนกฎระเบียบก่อนที่จะมีการยกเลิกในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ นี้ เป็นกิจกรรมที่แยกออกจากการปฏิรูปด้านอาหารนำเข้าซึ่งกำลังดำเนินการอยู่ การทบทวนกฎระเบียบนี้จะพิจารณาเฉพาะการแก้ไขย่อยต่อนโยบายปัจจุบัน เนื่องจากการปฏิรูปด้านอาหารนำเข้าจะครอบคลุมข้อเสนอเกี่ยวกับนโยบายในภาพกว้าง เพื่อปรับปรุงวิธีการจัดการความเสี่ยงด้านความปลอดภัยอาหารในอาหารนำเข้า

สามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิรูปด้านอาหารนำเข้าได้จากเว็บไซต์ของ DAWR

<http://www.agriculture.gov.au/import/goods/food/reform>

ข้อเสนอเพื่อการเปลี่ยนแปลง (Our proposals for change)

การรับรองภายใต้กฎระเบียบนี้ (Certification in the Regulations)

ความเป็นมา (Background)

อันตรายบางประเภทสามารถจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพในระหว่างการผลิตและแปรรูปอาหาร นอกจากนี้ การตรวจสอบและการวิเคราะห์ที่ปลายทางไม่สามารถรับประกันได้ว่าการควบคุมสุขอนามัยในขั้นตอนการผลิตและแปรรูปอาหาร

ด้วยเหตุผลเหล่านี้ ภาครัฐของประเทศต่างๆ จึงใช้การรับรองเพื่อเป็นการรับประกันว่า มีการจัดการอันตรายและควบคุมด้านสุขอนามัยอย่างมีประสิทธิภาพระหว่างการผลิตและแปรรูปอาหาร

ภายใต้กฎหมายควบคุมอาหารนำเข้านี้ เลขานุการของ DAWR สามารถกำหนดการยอมรับใบรับรองจากภาครัฐของประเทศผู้ส่งออกและใบรับรองประกันคุณภาพได้

ในเอกสารฉบับนี้ “อาหารที่ครอบคลุมโดยใบรับรอง” จะหมายถึง อาหารที่ครอบคลุมโดยใบรับรองที่ออกให้โดยภาครัฐของประเทศผู้ส่งออกหรือใบรับรองการประกันคุณภาพที่ DAWR ให้การยอมรับ

วิธีดำเนินการในปัจจุบัน (Current approach)

กฎระเบียบมอบอำนาจให้

- รัฐมนตรีสามารถออกคำสั่งเพื่อกำหนดว่าอาหารใดจัดเป็นอาหารกลุ่มเสี่ยง ซึ่งต้องมีใบรับรองที่ออกโดยภาครัฐของประเทศผู้ส่งออกร่วมกับ (กฎระเบียบข้อ ๗ (a) (ii))
- สามารถยึดอาหารที่อยู่ระหว่างการตรวจสอบ (กฎระเบียบข้อ ๒๖ และ ๒๗)
- สามารถลดอัตราความถี่ในการตรวจสอบและวิเคราะห์สำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยงที่ไม่มีใบรับรองกำกับ (ระเบียบข้อ ๓๑ และ ๓๒)

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับมาตรการปัจจุบัน ได้แก่

- จำเป็นต้องยืดหยุ่นมากขึ้นต่อผู้นำเข้า โดยผ่อนผันให้สามารถยอมรับใบรับรองประกันคุณภาพเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง นอกเหนือจากที่กำหนดให้ต้องมีใบรับรองจากภาครัฐของประเทศผู้ผลิต
- เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎระเบียบข้อ ๓๑ และ ๓๒ ในขณะเดียวกันมีความยืดหยุ่นเพียงพอหากไม่สามารถวิเคราะห์ในห้องปฏิบัติการได้ เช่น กรณีเชื้อวัชโรคหรือ Bovine Spongiform Encephalopathy (BSE)
- กฎระเบียบข้อ ๒๖ และ ๒๗ จะไม่ใช้กับอาหารที่ครอบคลุมภายใต้ใบรับรอง เว้นแต่ว่าอาหารนั้นจะอยู่ในบัญชีกักกัน (Holding order) และจะใช้กฎระเบียบข้อ ๒๗ ได้ก็ต่อเมื่ออาหารนั้นมีประวัติผลการตรวจสอบมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้วว่าเป็นไปตามมาตรฐาน

ข้อเสนอแนวทางดำเนินการ (Proposed approach)

ให้การยอมรับใบรับรองประกันคุณภาพ

มีความยืดหยุ่นให้กับผู้นำเข้ามากขึ้นหากรัฐมนตรีว่าการของ DAWR มีอำนาจในการออกคำสั่งระบุนิคมอาหารกลุ่มเสี่ยงที่ต้องใช้ใบรับรองประกันคุณภาพได้ เนื่องจากการยอมรับใบรับรองที่ออกให้โดยภาครัฐของประเทศผู้ผลิตต้องมีการเจรจาระหว่างภาครัฐ ในขณะที่การยอมรับใบรับรองประกันคุณภาพ DAWR สามารถเจรจากับบริษัทผู้ผลิตได้โดยตรง ซึ่งการผ่อนผันในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้นำเข้าสามารถนำเข้าสินค้าจากผู้ประกอบการที่ได้รับการรับรองได้ ในขณะที่ภาครัฐของสองประเทศอยู่ระหว่างการเจรจายอมรับการรับรองซึ่งกันและกัน

ทั้งนี้ เสนอให้มีการแก้ไขกฎระเบียบข้อ ๗ เพื่อมอบอำนาจให้รัฐมนตรีว่าการ DAWR สามารถออกคำสั่งกำหนดชนิดอาหารในกลุ่มเสี่ยงเป็นอาหารที่ต้องมีใบรับรองประกันคุณภาพกำกับ

ข้อกำหนดด้านการรับรองที่สามารถยืดหยุ่นได้

ระเบียบข้อ ๓๑ และ ๓๒ กำหนดให้อัตราการตรวจสอบสามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากเจ้าของสินค้าอาหารนำเข้าใบรับรองที่ออกให้โดยภาครัฐของประเทศผู้ส่งออกหรือใบรับรองประกันคุณภาพมาแสดงใบรับรองที่ออกให้โดยภาครัฐของประเทศผู้ส่งออกมาถึงใบรับรองที่ออกภายใต้ระเบียบข้อ ๑๘ ของกฎหมายการควบคุมอาหารนำเข้า ใบรับรองประกันคุณภาพหมายถึงใบรับรองที่ออกภายใต้ระเบียบข้อ ๑๙ ของกฎหมายดังกล่าว

หากไม่มีข้อสงสัยในแหล่งที่มาของใบรับรอง ย่อหน้าที่ ๑๖ (๒) (i) ของกฎหมายการควบคุมอาหารนำเข้ามอบหมายอำนาจตามข้อ ๓๑ ให้สามารถกำหนดอัตราการตรวจสอบอาหารที่แตกต่างกันได้ ย่อหน้าที่ ๑๖ (๒) (j) มอบหมายอำนาจตามข้อ ๓๒ ให้สามารถตรวจทวนสอบความน่าเชื่อถือของใบรับรองตามระเบียบข้อ ๓๑ โดยอาจใช้วิธีการทั้ง ๓ รูปแบบดังต่อไปนี้

- สุ่มตัวอย่างอาหารไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ของจำนวนรุ่นสินค้าที่มีใบรับรองกำกับ
- ตรวจทวนสอบระบบที่ดำเนินการโดยภาครัฐของประเทศผู้ส่งออก หรือตรวจทวนสอบการดำเนินการของผู้ผลิตในต่างประเทศที่ได้รับการรับรอง
- ตรวจสอบเอกสารโดยกำหนดให้หน่วยงานภาครัฐของประเทศผู้ส่งออกเป็นผู้ตรวจทวนสอบใบรับรอง

เพื่อให้การปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อ ๓๑ และ ๓๒ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ จึงเสนอให้มีการร่างเนื้อหาของกฎระเบียบขึ้นใหม่หากมีความจำเป็น เพื่อให้

- สามารถลดอัตราการตรวจสอบและวิเคราะห์อาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีใบรับรองกำกับและนำมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่ โดยที่เจ้าหน้าที่ไม่มีข้อสงสัยในความถูกต้องของใบรับรองนั้น
- ต้องตรวจทวนสอบความน่าเชื่อถือของการให้การรับรองโดย
 - ตรวจสอบ (โดยใช้การสุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์หรือไม่ก็ได้) ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ของอาหารกลุ่มเสี่ยงที่ครอบคลุมโดยใบรับรอง
 - ตรวจทวนสอบ
 - ตรวจสอบเอกสารสำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยงบางชนิดจากผู้ผลิตบางราย

กฎระเบียบข้อ ๓๑ ให้อำนาจในกำหนดอัตราการตรวจสอบอาหารที่แตกต่างกันได้ หากเจ้าของอาหารสามารถนำเข้าใบรับรองที่ออกให้โดยภาครัฐของประเทศผู้ส่งออกมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่ กฎระเบียบไม่ได้กำหนดให้กลไกภาครัฐของประเทศต้นทางหรือผู้ประกอบการผลิตอาหารในต่างประเทศสามารถจัดส่งใบรับรองให้กับเจ้าหน้าที่ของออสเตรเลียโดยตรง หน่วยงานภาครัฐหลายประเทศอยู่ระหว่างการเจรจาเพื่อพัฒนาระบบ eCert เพื่อป้องกันการปลอมแปลงใบรับรอง หลักการคือภาครัฐสามารถส่งใบรับรองให้กันได้โดยตรงโดยไม่ต้องผ่านเจ้าของอาหาร (ผู้นำเข้า) วิธีนี้จึงเป็นกลไกป้องกันการปลอมใบรับรองที่ดีขึ้น

อาศัยอำนาจตามข้อ ๑๖ (๒) (i) เพื่อให้สามารถดำเนินการตามที่มีการเจรจาได้ อาจแก้ไขกฎระเบียบข้อ ๓๑ เพื่ออนุญาตให้มีการส่งใบรับรองให้กับเจ้าหน้าที่ออสเตรเลียได้โดยตรง โดยไม่จำเป็นต้องนำมาแสดงโดยเจ้าของอาหาร (หมายถึงผู้นำเข้า)

การอายัดอาหารที่มีใบรับรองกำกับ

กฎระเบียบข้อ ๒๖ และ ๒๗ กำหนดวิธีการอายัดอาหารจนกว่าจะได้รับผลการตรวจสอบตามเอกสารแผนการตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS ซึ่งออกตามมาตรา ๑๔ ของกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้า

กฎระเบียบข้อ ๒๖ บังคับใช้ได้ทั้งกับอาหารกลุ่มเสี่ยงและอาหารที่อยู่ในบัญชีกักกัน หลังจากสุ่มตัวอย่างแล้ว สินค้าทั้งรุ่นจะต้องถูกอายัดไว้ ณ สถานที่ที่แจ้งไว้ใบรับรองการควบคุมอาหาร (Food control certificate) อย่างไรก็ตาม อาจเก็บรักษาไว้ที่อีกสถานที่หนึ่งก็ได้หากเจ้าหน้าที่ให้ความเห็นชอบ ระเบียบอนุญาติให้มีการย้ายสินค้าอาหารไปยังอีกสถานที่ที่กำหนดหลังจากสุ่มตัวอย่างจนกระทั่งได้รับผลการตรวจสอบและคำสั่งดำเนินการขั้นต่อไป

กฎระเบียบข้อ ๒๗ บังคับใช้เฉพาะกับอาหารกลุ่มเสี่ยงซึ่งต้องอายัดไว้ในสถานที่เฉพาะตามกฎระเบียบข้อ ๒๖ และไม่สามารถบังคับใช้ได้กับอาหารที่อยู่ในบัญชีกักกัน

กฎระเบียบข้อ ๒๗ กำหนดว่า แม้จะมีการระบุไว้ในกฎระเบียบข้อ ๒๖ เจ้าหน้าที่อาจตรวจปล่อยอาหารก็ได้ หากเป็นอาหารที่เน่าเสียง่ายและไม่สามารถเก็บรักษาไว้ได้จนผลการตรวจสอบเสร็จสิ้น (หมายถึง รองจนมีคำสั่งให้ดำเนินการกับอาหารที่นำเข้านั้นอย่างไร) โดยกำหนดไว้สำหรับอาหารที่มีมูลค่าสูงเน่าเสียง่าย โดยอนุญาติให้ตรวจปล่อยก่อนที่จะมีคำสั่งการดำเนินการกับอาหารนั้นหลังผลการตรวจสอบเสร็จสิ้น อย่างไรก็ตาม การจะดำเนินการนำสินค้าออกไปจำหน่ายได้ต้องได้รับการอนุมัติจากเจ้าหน้าที่เสียก่อน โดยที่ผู้นำเข้าจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าหน้าที่กำหนดอย่างครบถ้วน

ในทางปฏิบัติ กฎระเบียบข้อ ๒๖ และ ๒๗ ไม่ได้มีวัตถุประสงค์บังคับใช้กับอาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีใบรับรองกำกับ หากจำเป็น ควรมีการแก้ไขกฎระเบียบข้อ ๒๖ และ ๒๗ โดยระบุให้ชัดเจนว่าไม่บังคับใช้กับอาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีใบรับรองกำกับ เว้นแต่ว่า อาหารกลุ่มเสี่ยงนั้นอยู่ในบัญชีกักกันและยังไม่ได้ยกเลิก

กฎระเบียบข้อ ๒๖ และ ๒๗ อธิบายไว้ไม่ชัดเจน หากมีการแก้ไขก็จะมีคามชัดเจนมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น

- “เมื่อได้รับทราบผลการตรวจสอบ” อาจจำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติมว่า “เมื่อมีคำสั่งให้ดำเนินการกับอาหารที่นำเข้า”
- “ตรวจปล่อย” อาจจำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติมว่า เมื่อมีการดำเนินการกับอาหารเสมือนว่ามีการออกคำสั่งให้ดำเนินการกับอาหารนั้นแล้ว โดยที่คำสั่งไม่มีการระบุว่าอาหารนั้นไม่ได้มาตรฐาน (Failing food)

นอกจากนั้น กฎระเบียบข้อ ๒๗ ควรบังคับใช้เฉพาะเมื่ออาหารกลุ่มเสี่ยงได้รับการตรวจสอบและวิเคราะห์มาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ รุ่น และหลังการตรวจสอบและวิเคราะห์แล้ว ไม่พบว่าสินค้าไม่ได้มาตรฐาน โดยควรแก้ไขกฎระเบียบข้อ ๒๗ ให้ระบุว่า จะบังคับใช้ก็ต่อเมื่อ

- เมื่อสินค้านั้นก่อนหน้าจำนวน ๕ รุ่นได้รับการตรวจสอบและวิเคราะห์แล้ว
- ทั้ง ๕ รุ่นต้องเป็นไปตามหลักการทั้ง ๒ ข้อนี้ กล่าวคือ
 - มีการออกคำสั่งให้ดำเนินการกับอาหารนั้นเรียบร้อยแล้ว
 - คำสั่งไม่ได้ระบุว่าอาหารนั้นไม่ได้มาตรฐาน

กฎระเบียบเกี่ยวกับพืชและเห็ดราต้องห้าม (Prohibited plants and fungi in the Regulations)

มาตรา ๗ ของกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้ากำหนดว่า กฎหมายนี้ไม่บังคับใช้กับอาหารเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล มาตรา ๗ (๒) ระบุว่า อาหารนำเข้าจะเข้าชายเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลหากมีปริมาตรน้อยกว่า ๑๐ ลิตร หรือน้ำหนักน้อยกว่า ๑๐ กิโลกรัม เว้นแต่ว่ากฎระเบียบจะระบุปริมาตรหรือ

น้ำหนักที่ต่ำกว่า กฎระเบียบฉบับปัจจุบันกำหนดน้ำหนักและปริมาตรที่น้อยกว่าสำหรับอาหารเหลวเข้มข้นกับอาหารแห้งและเครื่องเทศ

ความเป็นมา (Background)

ภายใต้กฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าและกฎระเบียบฉบับปัจจุบันกำหนดว่า อาจนำเข้าพืชและเห็ดราต้องห้ามน้ำหนักไม่เกิน ๑๐ กิโลกรัม มายังออสเตรเลียเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลได้ เมื่อมีการนำเข้าอาหารมายังออสเตรเลียแล้ว กฎหมายระดับรัฐและเขต (Territory) อาจห้ามจำหน่ายหรือเก็บรักษาอาหารเพื่อจำหน่ายนี้ก็ได้

พืชและเห็ดราต้องห้ามมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค ด้วยเหตุนี้จึงเห็นควรดำเนินการเพิ่มเติมกับอาหารเหล่านี้ โดยไม่จำเป็นต้องนำกฎหมายระดับรัฐและเขตมาบังคับใช้เพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคหากมีการจำหน่ายหรือเก็บรักษาอาหารนี้ไว้เพื่อจำหน่าย

ข้อเสนอแนะทางดำเนินการ (Proposed approach)

แก้ไขกฎระเบียบเพื่อให้กฎหมายควบคุมอาหารนำเข้า สามารถบังคับใช้ได้กับพืชและเห็ดราต้องห้ามนำเข้า ไม่ว่าจะมีความหนาแน่นเท่าใดก็ตาม โดยที่ผู้นำเข้าจะต้องแสดงหลักฐานว่าอาหารนั้นเป็นการนำเข้าเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลจริง จึงจะได้รับการตรวจปล่อยเนื่องจากสามารถได้รับการยกเว้นตามข้อกำหนดของกฎหมาย

ตามอำนาจของมาตรา ๗ (๒) ในกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้า จะหมายถึงการกำหนดน้ำหนักและปริมาตรของพืชและเห็ดราต้องห้ามที่อนุญาตให้นำเข้าได้เท่ากับศูนย์ ทั้งนี้ เพื่อต้องการให้นำพืชและเห็ดราต้องห้ามเข้าอยู่ภายใต้การตรวจสอบและวิเคราะห์ตามแผนการตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS

ในขั้นตอนตรวจสอบ อาหารเหล่านี้จะจัดเป็นพืชและเห็ดราต้องห้าม ดังนั้นจึงไม่สามารถนำเข้าเพื่อการค้าได้ ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกันกับการดำเนินการตามกฎหมายอาหารระดับรัฐและเขต

มาตรการนี้ไม่บังคับใช้กับอาหารนำเข้าเพื่อเป็นตัวอย่าง เนื่องจากไม่ใช่เพื่อการบริโภค

ข้อเสนอสำหรับการตรวจสอบและวิเคราะห์อาหารภายใต้กฎระเบียบ (Proposal for inspection and analysis of foods in the regulations)

ความเป็นมาและวิธีดำเนินการในปัจจุบัน (Background and current approach)

อัตราการตรวจสอบและวิเคราะห์อาหารมีกำหนดไว้โดยกฎระเบียบหลายข้อ โดยเฉพาะ

- กฎระเบียบข้อ ๑๔ ซึ่งกำหนดว่า เจ้าหน้าที่ศุลกากรเป็นผู้กำหนดอัตราการตรวจสอบสำหรับทั้งอาหารกลุ่มเสี่ยงและอาหารกลุ่มเฝ้าระวัง โดยที่อาหารกลุ่มเสี่ยงทุกชนิดจะต้องผ่านการพิจารณาโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร ในขณะที่อาหารกลุ่มเฝ้าระวังต้องได้รับการตรวจสอบร้อยละ ๕
- กฎระเบียบข้อ ๑๕ กำหนดว่า อาหารกลุ่มเสี่ยงมีอัตราการตรวจสอบ ๓ ระดับ ได้แก่ ระดับเข้มงวด (ทุกรุ่นหรือร้อยละ ๑๐๐) ระดับปกติ (ร้อยละ ๒๕) และขั้นต่ำ (ร้อยละ ๕) ซึ่งอัตรานี้สอดคล้องกับมาตรฐานของออสเตรเลีย (Australian Standard 1199) และสอดคล้องกับมาตรฐานสากล ISO (International Standards Organization Standard 2859) และอ้างอิงมาจากแนวทางการสุ่มตัวอย่าง Codex Guidelines on Sampling (CAC/GL 50-2004)
- กฎระเบียบข้อ ๑๖ กำหนดว่า เบื้องต้นหากเป็นอาหารกลุ่มเสี่ยงจะต้องได้รับการตรวจสอบ โดยจะใช้อัตราเข้มงวดหากเป็นอาหารที่มีแนวโน้มก่อให้เกิดความเสี่ยงสูงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค หรืออัตราปกติหากเป็นอาหารที่มีแนวโน้มก่อให้เกิดความเสี่ยงปานกลางต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค

- กฎระเบียบข้อ ๑๗ กำหนดเรื่องการเปลี่ยนแปลงอัตราในการตรวจสอบอาหารนำเข้ากลุ่มเสี่ยง (Switching rules) ชนิดหนึ่งๆ จากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง
- กฎระเบียบข้อ ๒๑ กำหนดอัตราการตรวจสอบสำหรับอาหารกลุ่มเฝ้าระวัง และกำหนดให้อาหารกลุ่มเฝ้าระวังทุกชนิดต้องได้รับการตรวจสอบ
- กฎระเบียบข้อ ๒๙ กำหนดว่า อาหารทุกชนิดอาจถูกตรวจวิเคราะห์ด้านจุลชีววิทยา เคมี หรือกายภาพตามความจำเป็น เพื่อประเมินว่าอาหารนั้นก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคหรือไม่ หรือเป็นไปตามมาตรฐานที่เหมาะสมหรือไม่

สำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยง กฎระเบียบจะส่งผลต่อการตรวจสอบและวิเคราะห์โดย

- ลดอัตราการตรวจสอบลงหากพบว่าสินค้าเป็นไปตามมาตรฐาน เป็นการให้รางวัลแก่เจ้าของสินค้าที่ได้มาตรฐาน และสามารถมุ่งเน้นการตรวจสอบไปยังสินค้าที่มีแนวโน้มไม่ได้มาตรฐานแทน
- เพิ่มอัตราการตรวจสอบอาหารใดก็ตามซึ่งพบว่าไม่ได้มาตรฐาน เพื่อสร้างแรงจูงใจให้แก่เจ้าของสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐานพยายามนำเข้าสินค้าที่ได้มาตรฐาน และสามารถมุ่งเน้นการตรวจสอบไปยังสินค้าที่มีแนวโน้มไม่ได้มาตรฐานแทน

ระเบียบนี้ยังมีการกำหนดการตรวจสอบและวิเคราะห์อาหารกลุ่มเสี่ยงบางชนิดที่มาจากผู้ผลิตบางราย โดยอาจจะ

- ลดอัตราการตรวจสอบเข้มงวด (ทุกรุ่นหรือร้อยละ ๑๐๐) เหลืออัตราปกติ (ร้อยละ ๒๕) หลังจากพบว่าสินค้า ๕ รุ่นติดต่อกันเป็นไปตามมาตรฐาน
- ลดอัตราการตรวจสอบอัตราปกติ (ร้อยละ ๒๕) เหลืออัตราขั้นต่ำ (ร้อยละ ๕) หลังพบว่าสินค้า ๒๐ รุ่นติดต่อกันเป็นไปตามมาตรฐาน
- เพิ่มความถี่ในการตรวจสอบจากอัตราปกติ (ร้อยละ ๒๕) เป็นอัตราเข้มงวด (ทุกรุ่น) เมื่อมีการปฏิเสธสินค้าในการตรวจสอบเบื้องต้น (Original inspection) หรือมีเหตุผลอันเชื่อได้ว่าสินค้านั้นไม่ได้มาตรฐาน
- เพิ่มความถี่ในการตรวจสอบจากอัตราขั้นต่ำ (ร้อยละ ๕) ไปเป็นอัตราเข้มงวด (ทุกรุ่น) เมื่อมีการปฏิเสธสินค้าในการตรวจสอบเบื้องต้น หรือมีเหตุผลอันเชื่อได้ว่าสินค้านั้นไม่ได้มาตรฐาน หรือจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคอย่างร้ายแรง

ข้อเสนอแนวทางดำเนินการ (Proposed approach)

ประเด็นที่ระบุในกฎระเบียบฉบับปัจจุบันมีดังนี้

- ระเบียบบางข้อไม่เคยมีการนำมาปฏิบัติและพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีความจำเป็น
- ระเบียบไม่เอื้ออำนวยให้ตรวจพบอันตรายในอาหารกลุ่มเสี่ยงจากการตรวจสอบเบื้องต้นหากใช้อัตราตรวจสอบขั้นต่ำ
- ระเบียบสอดคล้องกับมาตรฐานออสเตรเลีย Australian Standard 1199 และมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
- จำเป็นต้องมีความโปร่งใสมากขึ้นในการวิเคราะห์อาหาร

ระเบียบที่ไม่มีความจำเป็น (Unnecessary rules)

DAWR ไม่เคยบังคับใช้ระเบียบเกี่ยวกับการเพิ่มความถี่ในการตรวจสอบและวิเคราะห์จากอัตราขั้นต่ำ (ร้อยละ ๕) ไปเป็นอัตราปกติ (ร้อยละ ๒๕) ตามความในกฎระเบียบย่อยข้อ ๑๗ (๕) ทั้งนี้

เนื่องจากอาหารที่พบว่าไม่ได้มาตรฐานจะต้องถูกตรวจสอบทุกรุ่นหรือร้อยละ ๑๐๐ จนกว่าจะไม่พบสินค้าไม่ได้มาตรฐานอีก จึงเสนอให้ยกเลิกกฎระเบียบย่อยข้อ ๑๗ (๕)

DAWR ไม่เคยบังคับใช้ระเบียบเกี่ยวกับอัตราปกติ (ร้อยละ ๒๕) เนื่องจากอาหารกลุ่มเสี่ยงมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความเสี่ยงปานกลางต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค (กฎระเบียบย่อยข้อ ๑๖ (๒)) จึงเสนอให้ยกเลิกกฎระเบียบข้อนี้ เมื่อมีการยกเลิกแล้ว จะต้องแก้ไขกฎระเบียบย่อยข้อ ๑๖ (๑) ด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับกฎระเบียบข้อ ๙ ซึ่งอ้างอิงอาหารที่มีความเสี่ยงปานกลางและสูงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค

อัตราการตรวจสอบขั้นต่ำสำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยง (Reduced rate for a risk food)

อันตรายบางชนิดในอาหารกลุ่มเสี่ยงมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความเสี่ยงสูงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค และควรใช้อัตราเข้มงวดในการวิเคราะห์เบื้องต้น อย่างไรก็ตาม อันตรายบางชนิดในอาหารประเภทเดียวกันอาจไม่ก่อให้เกิดความเสี่ยงสูงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคก็ได้ การวิเคราะห์อันตรายเหล่านี้ที่อัตราขั้นต่ำจะมีความเหมาะสมกว่า กฎระเบียบปัจจุบันไม่ได้กำหนดให้มีการพิจารณาในลักษณะนี้

ความไม่สอดคล้องกับมาตรฐานของออสเตรเลียและมาตรฐานระหว่างประเทศ (Inconsistency with Australian and International Standards)

กฎระเบียบ (Regulations) กำหนดให้สินค้าอาหารต้องผ่านมาตรฐานในการตรวจสอบจำนวน ๒๐ รุ่นติดต่อกัน จึงอาจพิจารณาลดอัตราการตรวจสอบและวิเคราะห์จากอัตราปกติ (ร้อยละ ๒๕) เป็นอัตราขั้นต่ำ (ร้อยละ ๕) อย่างไรก็ตาม ระเบียบ (Rules) กำหนดว่า การจะลดอัตราการตรวจสอบจากอัตราปกติเป็นอัตราขั้นต่ำ สินค้าต้องได้รับการตรวจสอบและพบว่าเป็นไปตามมาตรฐานติดต่อกัน ๑๐ ครั้ง

เพื่อให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานของออสเตรเลียและมาตรฐานระหว่างประเทศมากขึ้น จึงเสนอให้กำหนดว่า สินค้าต้องผ่านมาตรฐานการตรวจสอบ ๑๐ ครั้งติดต่อกัน ก่อนจะลดความถี่ในการตรวจสอบจากอัตราปกติ (ร้อยละ ๒๕) เป็นอัตราขั้นต่ำ (ร้อยละ ๕)

ความโปร่งใสในการกำหนดการวิเคราะห์อาหาร (Transparency in determining the analysis of foods)

การตรวจสอบและวิเคราะห์อาหารอาจมีค่าใช้จ่ายสูงมากสำหรับผู้นำเข้า ทั้งค่าวิเคราะห์ในห้องปฏิบัติการและระยะเวลาในรอรายงานผลการทดสอบ ปัจจุบัน กฎระเบียบข้อ ๒๙ ให้อำนาจแก่ DAWR ในการกำหนดการตรวจวิเคราะห์ด้านจุลชีววิทยา เคมี และกายภาพในอาหารชนิดใดก็ได้ตามความจำเป็น เพื่อประเมินว่าอาหารนั้นมีความเสี่ยงต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคหรือไม่หรือเป็นไปตามมาตรฐานหรือไม่ ปัจจุบันยังไม่มีกรมอบอำนาจในลักษณะนี้ให้แก่ผู้ใดในหน่วยงาน

DAWR เสนอให้มอบอำนาจดังกล่าวนี้แก่เลขาธิการ ซึ่งจะสามารถมอบอำนาจต่อให้กับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานได้ การแก้ไขกฎระเบียบนี้ จะทำให้หน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ทำหน้าที่กำหนดการวิเคราะห์อาหารมีความชัดเจน

ข้อเสนอเกี่ยวกับอาหารที่ได้รับการจัดระดับความเสี่ยงภายใต้กฎระเบียบ (Proposal for risk classified food in the Regulations)

มาตรา ๗ ของกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าระบุว่า กฎหมายนี้ไม่มีอำนาจครอบคลุมอาหารเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล มาตรการย่อย ๗ (๒) ระบุว่า จะถือว่าอาหารนั้นเป็นการนำเข้าเพื่อบริโภคส่วนบุคคลเมื่อมีปริมาตรน้อยกว่า ๑๐ ลิตร หรือน้ำหนักน้อยกว่า ๑๐ กิโลกรัม เว้นแต่ว่ากฎระเบียบจะกำหนดปริมาตรหรือน้ำหนักที่น้อยกว่านั้น กฎระเบียบปัจจุบันกำหนดระดับน้ำหนักหรือปริมาตรที่น้อยกว่านั้นสำหรับอาหารเหลวเข้มข้นและอาหารแห้งและเครื่องเทศเท่านั้น

ความเป็นมา (Background)

กฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าและกฎระเบียบในปัจจุบันกำหนดว่า อาจนำเข้าอาหารกลุ่มเสี่ยงน้ำหนักน้อยกว่า ๑๐ กิโลกรัมมายังออสเตรเลียเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลได้ ทั้งนี้ เนื่องจากกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าระบุว่า อาหารที่มีน้ำหนักน้อยกว่า ๑๐ กิโลกรัม ถือว่าใช้สำหรับการบริโภคส่วนบุคคล เว้นแต่จะมีการกำหนดปริมาณที่น้อยกว่านี้ไว้ในกฎระเบียบ ทั้งนี้ พบว่ายังไม่เคยมีการกำหนดปริมาณที่น้อยกว่านี้ไว้สำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยง

กฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าไม่สามารถบังคับใช้ได้กับอาหารที่นำเข้าเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล ทำให้อาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีน้ำหนัก ๑๐ กิโลกรัมหรือน้อยกว่าไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายนี้ ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับใบรับรองสำหรับอาหารกลุ่มเสี่ยง ซึ่งกำหนดให้ต้องมีใบรับรองกำกับ จึงทำให้ผู้นำเข้ามีแนวโน้มที่จะนำเข้าอาหารกลุ่มเสี่ยงมูลค่าสูงเพื่อการค้า โดยไม่ต้องมีการตรวจสอบ วิเคราะห์ หรือต้องมีใบรับรองกำกับตามแผนตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS

สถิติการนำเข้าในช่วง ๑๒ เดือนชี้ให้เห็นว่า มีการแจ้งการนำเข้าอาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีน้ำหนักน้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐ กิโลกรัมจำนวน ๕,๖๕๒ ครั้ง ประมาณครึ่งหนึ่งเป็นชีสกลุ่มเสี่ยง

ข้อเสนอแนวทางการดำเนินการ (Proposed approach)

เสนอให้มีการแก้ไขกฎระเบียบโดยกำหนดให้อาหารกลุ่มเสี่ยงเพื่อการบริโภคต้องมีน้ำหนักไม่เกิน ๑ กิโลกรัม ผลจากมาตรการนี้ จะทำให้อาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีปริมาณเกินกว่า ๑ กิโลกรัมต้องได้รับการตรวจสอบและวิเคราะห์ภายใต้แผนการตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS ซึ่งจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของอาหารกลุ่มเสี่ยง รวมถึงต้องมีใบรับรองกำกับตามที่มีการกำหนดไว้ด้วย

กฎระเบียบนี้ไม่ได้ห้ามมิให้นำเข้าอาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีปริมาณเกินกว่า ๑ กิโลกรัมเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล เพียงแต่ผู้นำเข้าต้องแสดงให้เห็นว่าเป็นอาหารที่นำเข้าเพื่อการบริโภคจริง

เพื่อให้สามารถบังคับใช้อำนาจตามมาตราย่อย ๗ (๒) ของกฎหมายควบคุมอาหารนำเข้าได้ จึงเสนอให้กฎระเบียบต้องกำหนดน้ำหนักของอาหารกลุ่มเสี่ยงที่นำเข้าเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลไว้ที่ ๑ กิโลกรัม

ในช่วงการเปลี่ยนผ่านมาตรการนี้ อาจจะผ่อนผันการบังคับใช้กฎระเบียบ (ที่แก้ไขแล้ว) และคำสั่งการควบคุมอาหารนำเข้าหรือ Imported Food Control Order 2001 ซึ่งกำหนดปริมาณอาหารที่อยู่ระหว่าง ๑ ถึง ๑๐ กิโลกรัม เป็นระยะเวลา ๓ เดือน ในช่วงเวลานี้ จะต้องมีการแจ้งให้ภาคอุตสาหกรรมทราบเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น โดยเผยแพร่ในเว็บไซต์ของ DAWR รวมทั้งในช่วงการตรวจสอบด้านกายภาพของอาหารกลุ่มเสี่ยงที่มีน้ำหนักระหว่าง ๑ – ๑๐ กิโลกรัมที่กำหนดให้ต้องมีการตรวจสอบ

มาตรการนี้ไม่จำเป็นต้องครอบคลุมอาหารนำเข้าที่เป็นตัวอย่างทางการค้า เนื่องจากไม่ใช่อาหารที่นำเข้าเพื่อการบริโภค

ข้อเสนอการจัดการตรวจสอบอาหารกลุ่มเฝ้าระวังภายใต้กฎระเบียบนี้ (Proposal for administration of the inspection of surveillance food in the Regulations)

ความเป็นมาและการดำเนินการในปัจจุบัน (Background and current approach)

มีกฎระเบียบหลายฉบับที่กำหนดอัตราการตรวจสอบอาหารกลุ่มเฝ้าระวังไว้ที่ร้อยละ ๕ ปัจจุบัน มีการใช้อัตราการตรวจสอบร้อยละ ๕ สำหรับอาหารกลุ่มเฝ้าระวังทุกชนิด

ปัญหาของกฎระเบียบในปัจจุบันคือ อาหารกลุ่มเฝ้าระวังที่นำเข้าโดยผู้นำเข้ารายย่อย (นำเข้าไม่บ่อย) หรือผู้นำเข้ารายใหม่มีแนวโน้มไม่ได้มาตรฐานมากขึ้น และมักมีการหยุดการนำเข้าหรือนำเข้าไม่แน่นอนเมื่อพบว่าอาหารกลุ่มเฝ้าระวังที่ตนนำเข้าไม่ได้มาตรฐาน

อีกปัญหาหนึ่งคือ การเกิดช่องว่างของข้อมูลที่ไม่ชัดเจน หรือความกังวลของชุมชนเกี่ยวกับอาหารกลุ่มเฝ้าระวังบางชนิด รวมถึงการกำหนดอัตราตรวจสอบร้อยละ ๕ ในปัจจุบันซึ่งต้องใช้เวลานานกว่าจะสามารถรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอาหารกลุ่มเฝ้าระวังชนิดนั้นๆ ภายใต้แผนการตรวจสอบอาหารนำเข้า IFIS ได้

ข้อเสนอแนวทางดำเนินการ (Proposed approach)

เสนอให้มีการแก้ไขกฎระเบียบเพื่อให้มีความยืดหยุ่นมากยิ่งขึ้น โดย DAWR สามารถใช้อัตราการตรวจสอบร้อยละ ๕ ครอบคลุมอาหารกลุ่มเฝ้าระวังได้ทั้งหมด

เมื่อมีความยืดหยุ่นแล้ว DAWR สามารถมุ่งเน้นตรวจสอบผู้นำเข้ารายย่อยและผู้นำเข้ารายใหม่ได้ หรือสามารถกำหนดเป้าหมายการตรวจสอบระยะสั้นเพื่อปิดช่องว่างด้านข้อมูล

ทั้งนี้ จะส่งผลให้มีการลดอัตราการตรวจสอบอาหารกลุ่มเฝ้าระวังกลุ่มอื่นลง เพื่อให้อัตราการตรวจสอบอาหารกลุ่มเฝ้าระวังทั้งหมดโดยรวมไม่เกินร้อยละ ๕ ยกตัวอย่างเช่น การตรวจสอบอาหารกลุ่มเฝ้าระวังซึ่งจะนำมาแปรรูปต่อในประเทศอาจลดน้อยลงกว่าร้อยละ ๕ เนื่องจากอาหารเหล่านี้ต้องได้รับการควบคุมตามกฎระเบียบ ณ ด้านส่งออก (Post-border) อีก อาจกำหนดให้มีการตรวจสอบร้อยละศูนย์เพื่อลดอุปสรรคด้านกฎระเบียบสำหรับอุตสาหกรรมอาหารของออสเตรเลียเอง หรืออาจเพิ่มอัตราการตรวจสอบถึงร้อยละ ๕ หากจำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเพื่อแจ้งภาครัฐ หรือทุกรัฐ (ร้อยเปอร์เซ็นต์) หากมีเหตุให้เชื่อได้ว่าสินค้านั้นไม่เป็นไปตามมาตรฐาน

ทั้งนี้ จะยืดหยุ่นโดยการเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของ DAWR และระบุว่าจะมีการมุ่งเน้นตรวจสอบอาหารกลุ่มเฝ้าระวังบางชนิดหรือไม่ ที่อัตราสูงกว่าร้อยละ ๕

ที่มา: <http://www.agriculture.gov.au/import/goods/food/notices/ifn-24-16>

<http://www.agriculture.gov.au/import/goods/food/imported-food-control-regulations>

หมายเหตุ: **Imported Food Control Regulations** สามารถดาวน์โหลดได้จาก

[file:///C:/Users/OfficeofAgricultural/Downloads/F2015C01005%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/OfficeofAgricultural/Downloads/F2015C01005%20(1).pdf)

Imported Food Control Act 1992 สามารถดาวน์โหลดได้จาก

<https://www.legislation.gov.au/Details/C2004C00775>

สำนักงานที่ปรึกษาการเกษตรต่างประเทศ ประจำกรุงแคนเบอร์รา

มกราคม ๒๕๖๐